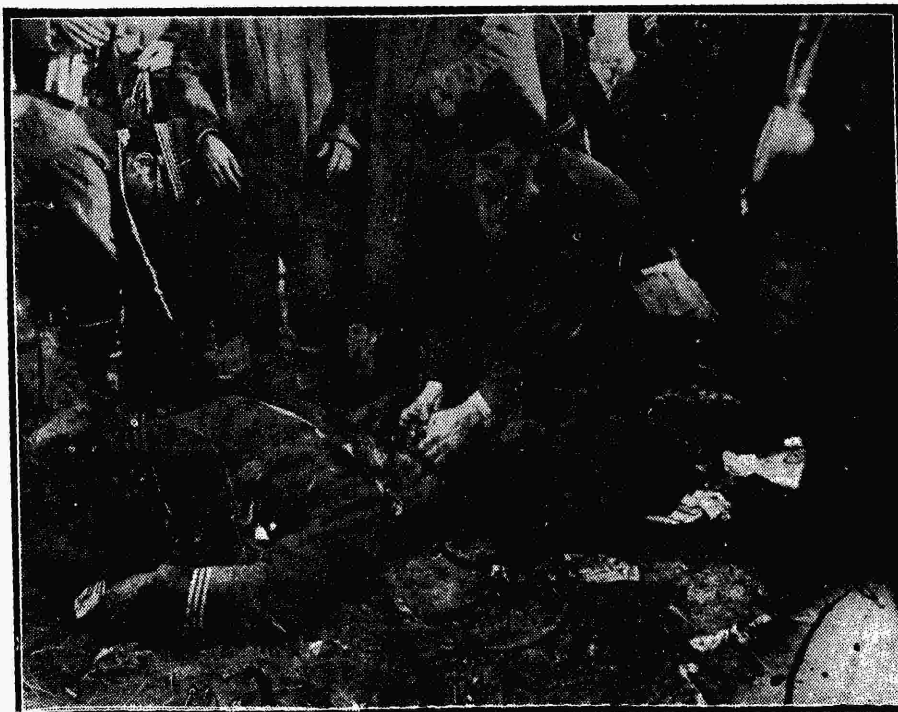

Ο ΜΑΒΙΔΗΣ ΝΕΚΡΟΣ

Ἡ φωτογραφία πάρθηκε ἀπὸ τὸν κ. Δ. Μακρῆ, Γαριβαλδινὸ ἐπιλογίᾳ, στὸ κλησιδάκι τοῦ Δρίσκου ὅπου μεταφέρθηκε ὁ Μάβιδης ἐτοιμοθάνατος, τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ παπαφώτης (Φώτιος Πάντος) τοῦ κλείνει τὰ μάτια καὶ ὁ στρατιωτικὸς γιατρὸς Βριώνης τοῦ ψάχνει τὶς τσέπες.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΛΟΤΤΝΕΡ

Τὰ Liebeslieder τοῦ Laumer, τραγούδια μὲ ὕλη τῇ χάρῃ καὶ τῇ ρεαλιστικῇ ἀπλωσύνῃ ποιητῇ ποῦ δὲ διστάζει νὰ ἐκδηλώσει καὶ τὴν πλὴν ἀφελή σκέψη του καὶ ποῦ θυμίζει τόσο πολὺ τὸ Χάινε, δὲ μπορούσαν νὰ βροῦν ἰκανότερο συνθέτη γιὰ τὴ μελοποίησή τους ἀπὸ τὸ χαρακτηριστὰ Brahms, ποῦ πρὶν ἀπ' ὅλα φρόντισε ν' ἀφομοιώσει στὴν ψυχὴ του κεῖνο ποῦ ἔμελλε νὰ μουσουρήσει, νὰ τὸ νοιώσει βαθειά, πολὺ βαθειά, νὰ τὸ κάνει δικό του κ' ἔτσι νὰ παρουσιάσει κάτι σφιχτό, ἁρμονικὸ καὶ τέλειο.

Καὶ εἴταν αὐτὸ τὸ κυριώτερο σημεῖο τῆς Συναυλίας ποῦ τὸ προπερασμένο Σάββατο δόθηκε στὸ Ὡδεῖο Λόττνερ.

Ἐξὸν ἀπὸ τὰ μέρη ποῦ μὲ περισσὴν τέχνη τραγούδησε ὁ βαρύτονος κ. Ἀγγελόπουλος ἀπὸ τὸ δυνατὸν ὁρατόριο τοῦ Μένδελσον, τὸν «Προφήτην Ἡλία», ἔργο ἀξιοῦ τοῦ Bach καὶ τοῦ Händel ποῦ τὶς ἀρχές του γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ θέλησε νὰ συνεχίσει ὁ συνθέτης του, ἔργο ποῦ μπορεῖ νὰ σοῦ χαρίσει μιὰν ἐξαιρετικὴ συγκίνηση, νὰ σὲ μυσταγωγῇ, καὶ νὰ σὲ κάνει νὰ σκεφτεῖς μὲ κατάνυξη ὅ,τι σὲ ἄλλες στιγμὲς πιθανὸ νὰ θεω-

ρεῖς ταπεινὸ καὶ ἀνάξιο, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὠδικὰ ἔργα τῆς μιχτῆς χορωδίας ἀποδόθηκαν μὲ τόσην ἀκρίβεια ποῦ φανταζόμενοι τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες τοῦ καθηγητῇ κ. Μπέμμερ ποῦ κατάρθρωσε νὰ κάνει τοὺς μαθητές του ἰκανοὺς γιὰ τὴν ἐχτέλεση τέτοιων ἔργων, νὰ μὴ μπορούμε νὰ μὴν ἐκδηλώσουμε τὸ δίκαιο θαυμασμό μας καὶ νὰ μὴ συχαροῦμε θερμά.

Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ σημειωθεῖ ἡ «Τσιγγάνικη Ζωή» τοῦ Schumann, ἔργο ζηλευτὴ γιὰ τὴ συνθετικὴ του δύναμη καὶ τὴν τέχνη. Τὸ ὄνομα τοῦ ποιητῇ μόνο δὲν ἔκαναν καλὰ νὰ μᾶς κρύψουν. Ὅ,τι καὶ νᾶναι, εἴτε μὲς στὴν πλειάδα τῶν δοξασμένων ἂν βρίσκεται, εἴτε μαζὶ μὲ κείνους ποῦ δὲ μπόρεσαν νὰ σκίσουν τὸ κρέπι τῆς ἀφάνειας καὶ νὰ ξεχύσουν τὰ φωτεινὰ κύματα καὶ τὴ μουσικὴ πλημμύρα τῆς ψυχῆς τους πεθαίνοντας ἀγνωστοί, δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει. Φτάνει πὼς εἴταν δυνατό. Ἄν μάλιστα εἶναι ἀπὸ τοὺς δεύτερους ἔχουμε ἕνα λόγο περισσότερο νὰν τὸν θαυμάζουμε. Ἡ προχτεσινὴ τέλος Συναυλία τοῦ Ὡδείου Λόττνερ ἂν δὲν ἔκανε τὸν προσορισμὸ τῆς ὥς ἐσπερίδα ποῦ δίνεται γιὰ πατριωτικὸ σκοπὸ—πράγμα ποῦ ἐξαρθᾶται τόσο ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ καινοῦ γιὰ συναυλίας ποῦ δίνονται γιὰ τέτοιους σκοποὺς στίς σημερινὲς περιστάσεις, ὅσο καὶ